

2. віку пацієнта не менше 35 років;

3. письмової заяви,

4. наявність медичних показань які несуть загрозу життю і здоров'ю жінки .

Медичні показання для добровільної стерилізації повнолітньої фізичної особи і стерилізації недієздатної фізичної особи визначаються ризиком для здоров'я і життя жінки подальших вагітностей при наступних станах:

1.повторній кесарів розтин або рубець на матці після консервативної міомектомії;

2.наявність в минулому злоякісних новоутворень усіх локалізацій;

3.захворювання серцево – судинної системи;

4.хвороби органів дихання;

5.хвороби ендокринної системи;

6.психічні захворювання;

7.хвороби нервової системи та органів чуття;

8.хвороби системи кровообігу;

9.хвороби органів травлення;

10.хвороби крові та кровотворення;

11.хвороби сечовидільної системи;

12.хвороби кістково - м'язової системи;

13.врожені аномалії.

Без наявності даних умов та медичних показань проведення стерилізації категорично забороняється[5, С.156- 159].

Отже, стерилізація – це процес проведення медичної операції, що має на меті як призупинення так і безповоротне позбавлення біологічного організму здатності до репродуктивності (відтворення). Перевагами стерилізації серед інших методів контрацепції є те, що одноразове рішення забезпечує постійне або тимчасово обмежене, природне і найбільш ефективне запобігання вагітності.

Список використаних джерел:

- 1.Конституція України. – К. : видавничий Дім «Ін Юре», 2006. – 144с.
- 2.Цивільний кодекс України : чинне законодавство зі змінами і допов. Станом на 14 лютого 2012 року : - К. : Алерта ; ЦУЛ, 2012. – 312 с.
3. Цивільний кодекс України : Науково – практичний коментар. / За заг. ред.. Є.О. Харитонова, о.І. Харитонової, Н.Ю. Голубевої. – 3 – те вид., перероб. та доп. – К. : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2010. – 752с.
- 4.Цивільне право України : Академічний курс : Підруч. : у двох томах / За заг. ред. Я.М. Шевченко. – Т. 1 Загальна частина. – К. : Концерн « Видавничий Дім « Ін Юре » », 2004. – 520 с.
- 5.Підручник для сімейних лікарів: В 2 т. Т.1. - К.: Видавничий центр «Просвіта», ДП РВІАБ «Президентський контроль», 2005. - 448 с.

Керноз Неля Євгенівна
старший викладач Чернігівського
державного технологічного університету

РОЗВИТОК ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ЩОДО ЗМІНИ СТАТУСУ ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ У СВІТЛІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ПРАВОСУДДЯ

За сім років чинності Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України) Верховна Рада України своїми понад сорока законами вносила до нього зміни, найбільш вагомими серед яких є зміни викликані прийняттям 7 липня 2010 року нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» за № 2453-VI, а також чергових Законів, зокрема від 10 листопада 2011 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розгляду справ Верховним Судом України» за № 3932-VI (далі – Закон України № 3932)[1] та

Закону від 24 травня 2012 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення права особи на перегляд судових рішень» за № 4847-VI (далі – Закон України № 4847)[2].

Зазначеними законами врегульовані звужені повноваження Верховного Суду України (далі – ВС України), як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції.

У висновках Венеціанської комісії недоліками судово-правової реформи в Україні визначені: радикальне звуження повноважень ВС України, оскільки його основне право здійснювати нагляд за тлумаченням та застосуванням закону судами нижчого рівня повністю розподілено між трьома вищими спеціалізованими судами; скорочення чисельності штату суддів (було 79 мало стати 20); втрата юрисдикції ВС України як касаційного суду у цивільних та кримінальних справах на користь нового спеціалізованого суду; позбавлення можливості розглядати справи у палатах; неможливість ВС України вирішувати питання процесуального права, тобто актуальні питання справедливого судочинства в контексті статті 6 Європейської конвенції; відсутність у сторін прямого доступу до ВС України; та інші [3].

Законом України № 3932 були внесені зміни до Закону України «Про судоустрій і статус суддів», зокрема: збільшено склад ВС України з 20 до 48 суддів, з числа яких обираються Голова, Перший заступник Голови та 4 заступники Голови ВС України (які одночасно є секретарями 4 новостворених судових палат повноваження яких долягають у наступному: здійснення судочинства у справах у порядку, встановленому процесуальним законом; аналіз судової статистики та вивчення судової практики; здійснення інших повноважень, передбачених законом.

Такі нововведення Закону України «Про судоустрій і статус суддів» позитивно вплинули на всі процесуальні кодекси України, а в подальшому й на правозастосовну діяльність. Законом України № 3932 внесені однакові за змістом зміни до всіх процесуальних кодексів України: Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України), Кримінально-процесуального кодексу України (далі – КПК України), Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), а саме: суттєво змінено ст. 111-23 ГПК України, ст. 400-20 КПК України, ст. 360-2 ЦПК України, ст. 241 КАС України про порядок розгляду справи ВС України. Так, у ВС України справа про перегляд судового рішення з підстави неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що мало наслідком ухвалення різних за змістом судових рішень, розглядається на засіданні відповідної Судової палати (у господарських, кримінальних, цивільних чи адміністративних справах) ВС України, яке є правомочним за умови присутності на ньому не менше двох третин суддів від складу відповідної Судової палати ВС України.

Якщо судове рішення оскаржується з підстави неоднакового застосування одних і тих самих норм матеріального права судами касаційної інстанції різної юрисдикції, справа розглядається на спільному засіданні судових палат ВС України, до складу яких входять судді відповідної спеціалізованої юрисдикції. Засідання є правомочним за умови присутності на ньому не менше двох третин суддів від загального складу відповідних судових палат ВС України.

Справа про перегляд судового рішення з підстави встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом, розглядається на спільному засіданні всіх судових палат ВС України. Засідання є правомочним за умови присутності на ньому не менше двох третин суддів від складу ВС України, визначеного законом, тобто не менше 32 суддів.

Також суттєво конкретизовані та розширені повноваження ВС України:

1) в контексті перегляду рішення з підстави неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що мало наслідком ухвалення різних за змістом судових рішень, а саме: якщо суд установить, що судове рішення у справі з зазначених підстав є незаконним, він

скасовує його повністю або частково і приймає нове судове рішення, яке має містити висновок про правильне застосування норми матеріального права щодо спірних правовідносин та обґрунтування помилковості висновків суду касаційної інстанції з цього питання;

2) в контексті перегляду рішення з підстави встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом, якщо судове рішення у справі переглядається, то суд скасовує оскаржуване рішення повністю або частково і має право прийняти нове судове рішення або направити справу на новий розгляд до суду, який виніс оскаржуване рішення.

Законом України № 3932 зобов'язали забезпечити доступ до рішень ВС України шляхом їх опублікування на офіційному веб-сайті ВС України не пізніше як через десять днів з дня їх прийняття.

Небезспірною є чергова зміна (розширення) повноважень відповідних Вищих спеціалізованих судів щодо розгляду питання про допуск справи до провадження ВС України з підстави встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом, якщо буде встановлено, що порушення Україною міжнародних зобов'язань є наслідком недотримання норм процесуального права, оскільки Венеціанська комісія неодноразово вказувала на необхідність надати саме ВС України повноваження щодо вирішення колізій між рішеннями вищих спеціалізованих судів і в питаннях процесуального права [3]. Не можна не погодитися з Г.Ахмач, яка запропонувала «вирішення питання про допуск справи до провадження ВС України доцільно здійснювати скороченим складом ВС України – у складі трьох суддів» [4,56].

Законом України № 4847 внесені чергові однакові зміни в ЦПК України та КАС України пов'язані з конкретизацією через деталізацію діяльності ВС України щодо зазначеної підстави, а саме:

п.4 ч.1 ст. 358 ЦПК України отримав нову редакцію «копія рішення міжнародної судової установи, юрисдикція якої визнана Україною, або клопотання особи про витребування копії такого рішення в органу, відповідального за координацію виконання рішень міжнародної судової установи, якщо її немає у розпорядженні особи, яка подала заяву, - у разі подання заяви про перегляд судових рішень з підстави, передбаченої п. 2 ч. 1 ст. 355 ЦПК України»;

- ст. 359 ЦПК України доповнено частиною шостою такого змісту: «За відсутності підстав для повернення заяви, в якій міститься клопотання особи про витребування копії рішення міжнародної судової установи, юрисдикція якої визнана Україною, суддя-доповідач невідкладно постановляє ухвалу про витребування такої копії рішення разом з її автентичним перекладом в органу, відповідального за координацію виконання рішень міжнародної судової установи»;

- ч. 2 ст. 360 ЦПК України доповнено словами "а в разі витребування копії рішення міжнародної судової установи, юрисдикція якої визнана Україною, - з дня надходження такої копії».

Щоб зрозуміти позитивність і якість довгоочікуваних нововведень для діяльності ВС України, необхідно випробувати їх часом. Але вже зараз можна сказати, що законотворці зробили чергові спроби адаптувати чинне законодавство про судочинство та судоустрій України у відповідність з Європейськими стандартами, оскільки за висновками Венеціанської комісії, конституційна реформа в Україні має включати зміни до положень щодо правосуддя з тим, щоб «закласти солідний фундамент для сучасного та ефективного судочинства у повній відповідності з Європейськими стандартами» [5].

Отже, концептуальні зміни, щодо визначення статусу ВС України, як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції, не тільки «*de iure*», але й «*de facto*», були вкрай необхідними, але чи виправдовують Закон України № 3932 та Закон України № 4847 сподівання суспільства?

Підсумовуючи вищенаведене слід зазначити, що подальше вдосконалення положень ЦПК України повинно відбуватись з урахуванням дійсної потреби поліпшити нормативно-правове регулювання цивільного судочинства, необхідності виправлення виявлених прогалин. Але при цьому головною метою повинно бути забезпечення доступності правосуддя та належного судового захисту кожної особи, яка його потребує. «Швидкість у проведенні реформи, якщо це стосується реформи правосуддя, не може досягатися за рахунок їхньої якості. ...Потрібно покінчити з практикою прийняття законів сумнівної якості» [6].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розгляду справ Верховним Судом України» від 20 жовтня 2011 року № 3932-VI «Голос України» від 12.11.2011р. - № 213
2. Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення права особи на перегляд судових рішень» від 24 травня 2012 року № 4847-VI «Голос України» від 16.06.2012р. № 110
3. Спільний висновок Венеціанської комісії щодо Закону України про судоустрій і статус суддів №. 588 / 2010 від 11 жовтня 2010 <http://pravotoday.in.ua/ua/press-centre/publications/pub-343/>
4. Ахмач Г. Процесуальні особливості перегляду судових рішень Верховним Судом України // Право України. – 2011. - № 10
5. Висновок Венеціанської комісії «Про конституційну ситуацію в Україні» від 17 – 18 грудня 2010 р. http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_a36
6. Ставнійчук Марина «Судова реформа: крок вперед і два назад» // Дзеркало тижня. – 2010.10.23. – № 39

Колтунова Анастасія Георгіївна

студентка Полтавського юридичного інституту

Національного університету

«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

ПРОЦЕДУРА ВИЗНАННЯ ТОВАРНОГО ЗНАКУ ДОБРЕ ВІДОМИМ

Товарний знак є одним із основних засобів індивідуалізації товарів та послуг. У сучасних ринкових умовах його значення важко переоцінити, оскільки впізнання товарів стає необхідною умовою конкурентоспроможності підприємства на ринку. Саме товарний знак викликає у споживача асоціації з певними властивостями та характеристиками товару, що необхідні для задоволення його потреб. Добре відомі товарні знаки є показниками статусу його володільця, оскільки володільцями добре відомих товарних знаків стають компанії, що займають високі позиції у відповідних сферах діяльності. Такі знаки часто стають об'єктами правопорушень, найскривішим прикладом яких є недобросовісна конкуренція. У зв'язку з цим, товарні знаки висупають засобами конкурентної боротьби. Отже, виникає необхідність дослідження законодавства, що регулює процедуру визнання товарного знака добре відомим (загальновідомим).

Питаннями правової охорони добре відомих товарних знаків займалися такі вчені, як Н. П. Грешньова, Т. С. Демченко, Е. А. Зайцева., А. П. Рабець, Жухевич О.В. та ряд інших спеціалістів у сфері інтелектуальної власності.

Термін «добре відомий знак» вперше було закріплено у статті 6 bis Паризької конвенції про захист промислової власності від 20.03.1883 на Гаагській конференції 1925 року. Відповідно до пункту 1 вказаної статті: «Країни Союзу зобов'язуються або за ініціативою адміністрації, якщо це допускається законодавством країни, або за клопотанням зацікавленої особи відхилити чи визнавати недійсною реєстрацію та забороняти використання товарного знака, що являє собою відтворення, імітацію чи переклад іншого знака, здатні